

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. ХАСКОВО, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА Д. ДЕЧЕВА

Членове: ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
ДИМИТРОВА
КАПКА Ж. ВРАЖИЛОВА

при участието на секретаря П.Д. Д.-Ш.
като разгледа докладваното от ЖУЛИЕТА КР. СЕРАФИМОВА-
ДИМИТРОВА Въззивно гражданско дело № 20225600500212 по описа за
2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба, с вх.№1786/09.03.2022г. подадена от Е.Ф.Ф. и Х. А. А. против решение №21/10.02.2022 г. по гр.дело № 778/2021 г. на РС - Свиленград.

С Решение № 21/10.02.2022г. по гр.д. №778 описа за 2021г., Районен съд – Свиленград е признал за установено в отношенията на страните, че Е. Ф. Ф. и Х.А.А. дължат солидарно на Етажна собственост в ж.к.*** в гр.***, представлявана от управителя Г. Г.Д., сумата от 90,30лв.,представляваща дължими разходи за поддръжка на общите части на сградата в режим на етажна собственост, за периода от 01.04.2019г. до 30.06.2021г., съгласно взетото решение на общото събрание на Етажната собственост на 24.06.2021 г. ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК -05.08.2021г. до пълното ѝ погасяване, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК по ч.гр.д.№596/2021г. по описа на РС-Свиленград. С решенето Е.Ф.Ф. и Х.А. А. са осъдени да заплатят на Етажна собственост в ж.к.*** в гр.*** направените по делото разноси в размер на 225лв.

Недоволни от решението са останали въззивниците Е. Ф. Ф. и Х. А. А., които в законоустановения срок го обжалват с оплаквания за недопустимост и неправилност. Твърди се във въззивната жалба , че решението взето от общото събрание на Етажната

собственост за разпределението на разносните по поддържането на общите части на сградата било незаконосъобразно, поради което неправилно и в противоречие с изискването на закона първоинстанционният съд приел, че не следва да се произнася по неговата законосъобразност, тъй като този протокол, в който е обективизирано решението на общото събрание не бил оспорен по съответния ред. Поддържа, че това противоречи на практиката на ВКС, като се счита, че те не са били запознати по никакъв начин с посочения протокол и решението взето в този протокол. Изложени са съображения и по отношение на обстоятелството, че управителят, който е предявил иска срещу двама от етажните собственици не е легитимиран да предяви такъв иск, тъй като бил избран за определено време и нямал правомощията да бъде управител на Етажната собственост. Поддържа се, че тълкуването на правомощията на Управителя на Етажната собственост от съда били неправилни. Изложени са и други съображения за неправилност на изводите на първоинстанционния съд във връзка с приложението на закона за управление на Етажната собственост. Прави се искане въззивната инстанция да отмени обжалваното решение на РС - Свиленград и вместо него да постанови ново по съществото на спора, с което да отхвърли изцяло предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на разносните по делото за двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от пълномощника на Етажната собственост в ж.к,*** в гр.***, представлявана от управителя Г.Г.Д., с който се оспорва жалбата и се излагат съображения за нейната неоснователност. Прави се искане въззивната инстанция да потвърди обжалваното решение на РС - Свиленград. Претендира присъждане на разносните за настоящата инстанция.

СЪДЪТ, като взе предвид становищата и доводите на страните и след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2, вр. чл. 12 от ГПК, намира следното:

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок по чл.259, ал.1 ГПК, от надлежна страна в процеса и срещу подлежащо на обжалване съдебно решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно само по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен в рамките на доводите, заявени във въззивната жалба.

При служебната проверка съдът установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По делото е установено, че със заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, издадена по ч. гр. дело № 596/2021 г. по описа на РС- Свиленград, е разпоредено ответниците да заплатят солидарно на ищеца сумата 90,30 лева, представляваща дължими разходи за поддръжка на общите части на сграда в режим на етажна собственост, за периода от 01.04.2019г. до 30. 06.2021 г., съгласно решение на

общото събрание на Етажната собственост от 24.06.2021 г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК - 05.08.2021г. до пълното ѝ погасяване. В срока по чл.414, ал.2 от ГПК, длъжниците са подали възражения срещу заповедта за изпълнение и в изпълнение на даденото от съда указание, заявителят е предявил установителен иск в срока по чл.415, ал.4 от ГПК.

За да постанови обжалваното решение първоинстанционният съд е обсъдил изложените от страните доводи и съображения и събраните по делото доказателства поотделно и взети в тяхната съвкупност.

С решение от 30.03.2018 г. Общото събрание на Етажна собственост, намираща се в ж.к.***, в гр.*** за управител е била избрана Г.Г.Д., като в протокола е обективизиран и списъка на присъствалите собственици /ползватели на апартаменти в ЕС, видно от който и ответниците са участвали в общото събрание на ЕС, проведено на 30.03.2018г, Обстоятелството, че ответниците са собственици на апартамент № *** в етажната собственост не е оспорено поради което, съдът го приема за безспорно установено. Ответниците са вписани като собственици на апартамент № *** и срещу имената им има подписи.

Видно от приетото по делото като писмено доказателство решение от 24.06.2021 г. на ОС на ЕС, ответниците Е. Ф. Ф. и Х.А. А. са осъдени да заплатят на Етажната собственост дължимите от тях разходи за поддържане на общите части на обща стойност 90,30 лв. - за периода от 01.04.2021г. до 30.06.2021г. По делото са приети поканата от 16.06.2021г. за участие в общото събрание, списък на присъствалите собствениците, включващ имената и подписите на собственици на 9 апартамента в ЕС, справка (Приложение № 4) за дължимите суми от собствениците на ап.№ ***, подписана от управителя и от касиера на ЕС, съобщение за изготвянето на протокола, ведно с протокола за залепването му. Приети са и доказателства за установяване размера на търсеното вземане, посочено по месеци в Приложение № 4 към протокола от Общото събрание на ЕС от 24.06.2021г.

При така установените по делото факти и обстоятелства, съдът достига до следните изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.442, ал.1, вр. с чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, вр. чл.38, вр. чл.23, ал.4, вр. чл.6, ал.1, т.1, т.10 и чл.6, ал.3 от ЗУЕС. Искът е предявен в рамките на преклузивния едномесечен срок по чл.415, ал.1 от ГПК и е за установяване на парично вземане, за което ищецът - кредитор се е снабдил със заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК въз основа на представен протокол от проведено общо събрание на собствениците, ползвателите и обитателите на самостоятелни обекти в сграда в режим на етажна собственост, с адрес гр.***, ж.к.***. Наличието на правен интерес от предявяването на иска се доказва от приетото по делото ч.гр.д.№596/2021 г. по описа на РС-Свиленград, по което срещу ответника е издадена заповед № 188/20.08.2021 г. по чл.410 от ГПК, за сумата от 90,30 лв. Тежестта на доказване по този иск е възложена на ищеца, който следва да докаже наличие на вземане от ответника за парични суми.

Според настоящият състав на въззивния съд направеното с отговора на исковата молба възражение за недопустимост на иска, поради това че е предявен от неперсофинициран правен субект е неоснователно. Етажната собственост като неперсонифицирана общност между етажни собственици и със свои органи не е юридическо лице, но има специална процесуална легитимация в случаите по чл.23, ал.4 от ЗУЕС - по исковете предявени срещу етажните собственици, във връзка с общите части, както и по исковете, предявени срещу собственик, ползвател или обитател, който не изпълнява решение на общото събрание или задълженията си по ЗУЕС. В тези случаи етажните собственици се представляват от управителя, избран по реда на чл.19, ал.4 от ЗУЕС или от лица по чл.19, ал.8 от ЗУЕС. Неоснователно е и възражението, че представляващият ищеца управител не разполага с правомощията по чл.19, ал.2 от ЗУЕС, което според ответниците е отделно основание за недопустимост на иска. Съгласно чл.21, ал.2 от ЗУЕС, управителният съвет, респ.управителят продължава да изпълнява функциите си до избора на нов управителен съвет, респ.управител и доколкото в случая не се твърди да е избран нов управител, то следва да се приеме, че избраният продължава да изпълнява функциите си до избиране на нов управителен съвет/ управител, поради което искът е предявен надлежно и от активно легитимирана страна, съгласно правомощието на управителя по чл.23, ал.4 от ЗУЕС.

Разгледан по същество искът е и основателен. Предмет на делото е да се установи дали съществува обективизираното в издадената заповед вземане в полза на заявителя, ищец в производството по чл.422, ал.1 от ГПК. В производството по чл.422 от ГПК не се проверява законосъобразността на решението на общото събрание на ЕС, защото има изрично предвиден самостоятелен ред за отмяна на това решение по смисъла на чл.40, ал.1 от ЗУЕС, в която хипотеза съдът е задължен да извърши контрол по отношение на законосъобразността на решението. В тази връзка в тежест на ответниците е да представят доказателства за това, че са поискали отмяна по съдебен ред на взетото решение. По делото липсват данни и не са ангажирани доказателства за произнасяне на съда по обжалване на решението на общото събрание на ЕС и след като не са налице доказателства за това, решението на общото събрание на ЕС, следва да се счита за стабилизирано. Срокът за оспорване на решенията на общото събрание на ЕС е преклузивен и след изтичането му не може да се иска тяхната отмяна, нито пък съдът в рамките на друго производство следва да се произнася инцидентно относно валидността или правилността на взетите решения, защото противното би означавало във всеки един момент да се поставя под съмнение стабилитета на едно вече влязло в сила решение на общото събрание на ЕС.

По изложените съображения направените от страна на ответниците възражения за незаконосъобразност на взетите решения на ОС са ирелевантни и не подлежат на разглеждане по същество в настоящото производство. Съществува друг самостоятелен ред за защита правата на етажният собственик.

От представения с исковата молба протокол от общото събрание на ЕС от 30.03.2018 г. се установява, че ЕС има избран управител, който според чл.23, ал.4, вр. чл.38,

ал.2 от ЗУЕС валидно я представлява пред съда. От другия представен с исковата молба протокол от общото събрание на ЕС от 24.06.2021 г. е видно, че е взето решение ответниците Е. Ф. Ф. и Х.А.А., живущи в ап. № *** (самостоятелен обект в ЕС), да заплатят в 7-дневен срок на етажната собственост на вх.***, гр.*** сумата 90,30 лв., представляваща дължими от тях разходи за поддръжка на общите части за периода от 01.04.2021г. до 30.06.2021г.

Доколкото по делото липсват данни решенията на общото събрание на ЕС от 30.03.2018 г. и от 24.06.2021 г. да са оспорени по реда на ЗУЕС и в предвидените срокове, следва да се приеме, че решенията са стабилизиращи и могат да породят правни последици, с които обвързват адресатите си - ответниците, които следва да изпълнят вмененото им задължение с решението на общото събрание на ЕС от 24.06.2021 г. В чл.38 ал.2 от ЗУЕС изрично е предвидена възможността за подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК, в случай, че етажен собственик не изпълни взето решение на общото събрание на Етажната собственост. С оглед изложеното и поради наличие на влязло в сила решение на общото събрание на ЕС от 24.06.2021г., което е било представено със заявлението по чл.410 от ГПК, правилно заповедният съд е издал заповед за изпълнение.

Предмет на исковото производство е установяване съществуването на инкорпорираното в заповедта притежание в полза на ищеца. В тежест на ищеца е да установи вземанията по заповедта и дали тези вземания са дължими от ответника. Ответниците не оспорват и че са етажни собственици, а като такива те са обвързани от решението със задължението да го изпълнят. В тяхна тежест е да се докажат изпълнение т.е. плащане на дължимата сума, като липсата на данни в тази насока води до извода за това, че задължението действително не е погасено, което от своя страна обуславя и уважаването на иска. Съгласно чл.6,ал.1, т.9 от ЗУЕС всеки етажен собственик е длъжен да поеме своята част от необходимите разходи, свързани с поддръжката на общите части, поради което искът се явява доказан по основание. Размерът му е също установен, а и той не е оспорен.

Предвид гореизложените съображения следва да се приеме, че в полза на ищеца съществува парично вземане, произтичащо от влязлото в сила решение на общото събрание на Етажната собственост на в гр.***, ж.к ***, по отношение на което вземане е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, по ч.гр.дело № 596/2021 г. по описа на РС-Свиленград.

Настоящият състав на въззивния съд споделя изцяло изводите на първоинстанционния съд, които изцяло кореспондират със събраните по делото доказателства и на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

Поради съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, обжалваното решение като законосъобразно и правилно, следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора и на основание чл.78,ал.3 ГПК, на въззиваемата

страна следва да се присъдят разноси за въззивното производство, съгласно представения списък по чл.80 от ГПК, в размер на 300,00 лева – за адвокатско възнаграждение.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №21/10.02.2022г. на Районен съд- Свиленград, по гр.дело № 778/2021 г. по описа на съда.

ОСЪЖДА Е. Ф. Ф., с ЕГН: ***** и Х. А. А., с ЕГН: *****, двамата с адрес: гр.*** , ж.к. ***, да заплатят на Етажна собственост в ж.к. *** в гр.***, представлявана от управителя Г.Г.Д. разноси за въззивното производство в размер на 300, 00 лева – за адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____